

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 59.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689993712/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

os. Se, da lød den samme Røst: »Edite, bibite. Panem ac vinum dono!» Jeg ventede mig nu et Bespisningsunder af samme Art som ved Karas Brudeferd. Men se, jeg skuffedes. Frem af det sorte Hul, der vendte mod det sorte Hav, steg et lysende Kvindebillede, endnu blegt som et Drømmebillede; men dengang Mefisto greb hende i sine Arme, fik hendes Ansigt Farve, og hendes Øjne straaledede med et blaat Fosforskær. Og underlig at se! Op til hans Legem fik hendes Legem Fylde, Aandedræt og Vægt. Og da hun ledtes bort af Sporterens Arm, var hun en jordisk Kvinde, skabt i et Nu, som Eva eller som en af Spiritisternes Materialisationer. De gik mig forbi, og i det samme trykkede han et Kys paa hendes hvide, ubetørte Barm. Da rødmede hun over Aasyn og Hals og Nakke, Bryster og Ryg, blussende stærkere end hans røde Dragt, og trykkede sig i kælne Attraa som en Kat ind i hans Favn. De forsvandt i Hulens Baggrund, og jeg hørte Hvisken og Latter og en Kyssen saa hastig og saa uafbrudt, som naar et Regnskyl kysser en Skovsøs Spejl. Og saa en Tavshed.

Og saa et Skrig, vildt, morderisk og sønderrivende som af en Tigerinde, der styrter sig paa sit Bytte. Og nok et Skrig som af den samme Tigerinde i sit Dødspring. Og der imellem den dybe Mandsrøst: »Dø!» Da steg han frem af Mørket, med Blod paa Haand, med Sidedolken draget, og efter sig drog han ved Haaret den samme Kvinde, der nu ej blussede, men blødte. Og idet han standsede foran mit Sæde, sagde han med et Skuldertræk: »Disse skønne Piger ere Kimarer. Og den Purpurvin, som rinder i deres Aarer, er sammensat af Slangegift og Gedemælk og Drageblod.» Endnu en Gang stødte han Dolken dybt i hendes Hjerter og samlede den røde Vin i Drikkekalken. Og med den samme Kniv udskar han saftige og gennemsigtige Skiver af hendes Barms de tvende Frugter, af samme Farve som Vandmelonens Kød, og Hallen fyldtes af en yndig Duft af Jordbær og Melon. Da tog Kong Byron det sønderlemmede Bytte paa sine Arme og kastede Slagtoffret over sit Hoved ud i det Hav, hvorfra det kom. Og se, af Kvindens Frugter og af Kvindens Vin mættedes de tolv, men deres Herre og jeg nød kun den søde Duft, der fyldte vore Næsebor berusende, som Offerrøgen nærer de gamle Guder.

Da rejste sig Novalis efter Maaltid, og knælende ned med an-